

dene om at optage Søforflaring. Der stod i det oprindelige Forslag, at Søforflaring skal aflægges, naar der er indtraadt en Begivenhed, som medfører Stade paa Skib eller Ladning, og det tror jeg vil være meget vanskeligt at gennemføre i Djebliffet. En saadan Søforflaring koster en Del Benge; Skipperen vilde altsaa i alle Tilfælde, hvor der indtræffer en ubetydelig Stade paa Skib eller Ladning — og det kan jo meget nemt ske — sige til sig selv: skal jeg nu afgive Søforflaring? og naar Skipperen da husker, hvad der staar i Loven, saa vilde han mene, at han var nødt til at følge Lovens Ord, og han maatte opfatte det, som om Søforflaring skulde afgives, selv for den ene eller anden rent ubetydelige Stade, selv om det siges i Motiverne, at det aldrig har været Kommissionens Mening at bestemme noget saadant; men Landstinget har der tilføjet et Par Ord, som gør Spørgsmaalet ganske klart, idet der er tilføjet „af nogen Betydning“; det er altsaa ikke for rene Bagateller, at en saadan Søforflaring skal afgives.

I § 44 er der ligeledes fket en Udeldelse, idet Slutningen af denne Paragraf, som Lød paa, at legemlig Revselse maa ikke tilføjes nogen, som er fyldt 18 Aar, er udeladt. Der maa jeg dog kortelig berøre — skønt allerede flere ærede Talere have omtalt det — at det er ikke nok, at det er udeladt; vil skulde gerne gaa til udtrykkelig at indsætte den nu gældende Bestemmelse i Loven af 23de Februar 1866, hvori det hedder, at legemlig Revselse overhovedet ikke maa anvendes. Denne Bestemmelse har nu fyldt sit 25de Aar, og der er derfor ingen Grund til at tage den ud af Loven, og endnu mindre Grund vilde der være — saaledes som efter det oprindelige Lovforslag — til at ombytte den med en Bestemmelse om, at legemlig Revselse maatte anvendes paa enhver under 18 Aar. Jeg haaber, at denne Tilføjeelse vil ske her i Tinget, saa at vi i den Retning blive ved det gamle, saa at vi altsaa ligefrem have — som nu — Lovens Ord for, at legemlig Revselse ikke maa anvendes. I samme Paragraf er der en Bestemmelse, der lyder: „Det bør være Skipperen magtpaaliggende, at Bøn og Gudstjeneste om Bord ikke forsømmes“. Jeg antager, det er noget tvivlsomt, om vi bør optage denne Bestemmelse; det er jo dog i hvert Tilfælde noget nyt, at der saaledes bliver paalagt en Mand, som har underordnede, at han direkte skal tage sig af deres Gudsfrugt, og jeg tror, at denne Bestemmelse let vil komme til at virke helt modsat sit Formaal, ikke vil komme til at virke til Gudsfrugtgens Fremme om

Bord, men tværtimod til alt andet. Skipperen læser sin Lov og ser, at det bør være ham „magtpaaliggende, at Bøn og Gudstjeneste ikke forsømmes om Bord“, han ser deri en Opfordring til, at han skal holde Bøn og Gudstjeneste om Bord og sørge for, at Mandstabet ikke forsømmer det; men det kan ofte være en Skipper, som i det daglige Liv og efter hele sin Karakter er saaledes, at der kun vil være grumme liden Ophygelse ved en Gudstjeneste, han lader afholde om Bord, saaledes at Mandstabet i Steedet for at faa sin Gudsfrugt fremmet, som det hedder i Motiverne, optraar et helt andet Resultat. Det hedder ganske vist i Motiverne, at dette Lovbud er mere moralst end juridisk. Ja naturligtvis, Skipperen vil jo nok kunne forstaa, at straffet, naar han ikke lader afholde Bøn og Gudstjeneste om Søndagen, vil han ikke kunne blive; men naar en saadan Lov som denne med over 300 Paragraffer kommer ud, og Skipperen læser denne Paragraf, saa vil han naturligtvis let komme til det Resultat, at Ordet „bør“, som der staar, betyder det samme som alle de andre Bestemmelser, der gives i denne Lov, at det er noget, som skal ske, noget, som skal opfyldes, og Anvendelsen af denne Paragraf vil saaledes i mange Tilfælde blive, om jeg saa maa sige, næsten forargelig, eller ogsaa vil det blive saaledes, at det vil komme til at staa som et tomt, dødt Bogstav, idet Skipperen tænker: Det, der staar i denne Lov om Gudsfrugt og Gudsfrugtgens Fremme, det gælder ikke, det lade vi ligge. Jeg tror, at den Skipper, som det er magtpaaliggende, og som er paa længere Rejser — paa mindre Rejser vil man jo ikke tænke paa det — han vil ad frivillig Vej, naar han virkelig egner sig dertil og virkelig selv føler Trang dertil, kunne holde Gudstjeneste om Bord til virkelig Ophygelse, uden at der staar noget om det i Loven, men i mange andre Tilfælde vil det ikke være heldigt. Det hedder i Motiverne, at det er kommet ind efter den gamle svenske Sølov. Med al Respekt for de svenske Søfolk tror jeg dog, at det, man kender til og hører om Livet om Bord i svenske Skibe, ikke just tyder paa, at denne Bestemmelse, der har været gældende saa længe i Sverige, i nogen højere Grad har virket efter sin Hensigt der, saa jeg tror, det var bedre at lade den Ting gaa ud og lade den Sag være her — som i alle andre Forhold — en frivillig Sag.

§ 60 med dette Forlangende om, at Skipperen skal godskrive Hederen enhver som helst Gratifikation, Godtgørelse og lignende, han har modtaget, er allerede omtalt af det ærede Medlem for Københavns 7de